

Вербиченька

Яків Щоголів

Зелена вербиченька
У полі шуміла,
Як я колись до милого
Повз неї ходила.

Шумить, було, вербиченька,
Гілками махає;
Зове мене, як рідная,
Зове й привітає.

"Іди сюди, дівчинонько:
Густе моє листя;
Під гілками зеленими
Покій та захисти.

Між коренем пробилася
Глибока криниця;
Дзюрчить з неї, не знає куди,
Холодна водиця".

Шуміла та вербиченька,
До себе манила;
А я її не слухала,
Все мимо ходила.

Я думала: ходитиму,
Де знала, довіку;
Ходитиму й любитиму
Без міри й без ліку.

А хмара йшла, а грім гримів
Не поза горою:
Ударило негодою,
Та прямо над мною.

Згадала я вербиченьку,
Пішла через рілля;

Дивлюсь — стоїть недвижима.
Ні листу, ні гілля.

Зеленую під хмарою
Її запалило;
Безщасною недолею
Мене покорило.

Не кличеш ти, вербиченько,
До себе дівчини;
Стоїм ми тут, як з каменю:
Обидві стволини!

1881